

til noget. Jeg vilde vide, at ved at forelægge en saadan Toldreform vilde jeg forøge Dyngen af Makulatur, som vi have her i Rigsdagen over Toldreformer. Da denne Sag sidste Gang var til Behandling, da udtalte Folketingets Ordfører, min Forgænger C. Hage, at naar en Gang Tolddebatten sluttede i dette Ting, var der nogle, der vilde græde derover, og det var Papirfabrikanterne, thi, sagde han, saa vilde der ikke mere forbruges de kolossale Masser af Papir til Tryksager, som vi her i dette Ting Aar efter Aar og Gang efter Gang have hobet op. Jeg siger rent ud, at det kvalmede for mig at tænke den Tanke, at jeg skulde være med til at forøge denne Dynge af Makulatur.

Derfor sagde jeg til mig selv: naar jeg skal forelægge et Forslag, skal det ikke være et Forslag til at vifte med og ikke til at raabe i Vinden med, men et Forslag, som der virkelig er nogen Mulighed for at faa gennemført; det skal være et alvorligt Skridt efter virkeligt at naa noget. Og naar dette var Opgaven, ville ærede Medlemmer, siger jeg, som overhovedet ville indrømme mig noget som helst, ogsaa indrømme mig, at den var vanskelig. Den første Fornødenhed for at naa en god Toldreform er at skaffe Penge. Man kan tale saa længe, man vil, om gode og sunde Principper, om Nedgang hist og Nedgang her baade paa Beskyttelsen, Raamaterialer og paa Forbrugsartikler. Principperne ere ikke 4 Skilling værd i den praktiske Lovgivning, naar vi ikke have Penge til at realisere dem! Det er dette, jeg beder ærede Medlemmer, som tale om Principperne, om at erindre, at det er meget let at hævde de gode og rigtige Principper, og det er overordentligt interessant i en teoretisk Debat at fremføre dem i al deres Klarhed og Renhed, men at ikke et eneste af disse Principper er 4 Skilling værd, naar man ikke har Penge til at realisere dem.

Den første Fornødenhed, der var for overhovedet at skabe Mulighed for en Toldreform, som betød Fremskridt, var at skaffe Penge. Den i sig selv hvilende Toldreform, som der tidligere var Tale om, anser jeg for utænkelig, thi ved den kunde man ikke en Gang nedsætte Beskyttelsen for de Varer, der fabrikeres her i Landet. Thi af dem indføres der ikke alene en Mængde, men de indføres for de flestes Vedkommende i stadig stigende Omfang. Enhver Nedsættelse paa Toldsatserne for disse Varer vilde ogsaa medføre en Nedgang i Indtægterne for Statskassen,

og naar man intet har at kompensere med, standser Nedsættelsen af Beskyttelsen allerede af den Grund. Om en Nedsættelse af Tolden paa Raamaterialer kan der overhovedet ikke blive Tale ved en i sig selv hvilende Toldlov, naar det at frigøre Kul koster 2 Mill. Kr., det at frigøre Petroleum koster 2 Mill. Kr. og Nedsættelse af Jern 1 Mill. Kr. Naar vi skulde have den i sig selv hvilende Toldreform, saa vil jeg gerne spørge, hvorfra Pengene skulde komme dertil? Og en Nedgang paa Forbrugsartikler og Livsfornødenheder, som vi have talt om alle sammen, saa længe vi overhovedet have talt om indirekte Skatter, vilde der heller ikke kunne blive Tale om ved den i sig selv hvilende Toldreform. Det stod derfor, som jeg sagde, klart for mig, da jeg skulde forelægge denne Lov, at den første uafviselige Opgave for mig var at paavise det Sted, hvor Pengene skulde komme fra til at realisere en Toldlov. Jeg gik ud fra, at naar det kunde lykkes mig at sige: Her er et tilstrækkeligt Antal Millioner til, at vi virkelig kunne gennemføre en god Toldlov, der bringer Lettelser nedadtil, saa skulde dette Ting og jeg let enes om, hvor vi skulde lade Lettelserne falde.

Naar vi nu tale om at skaffe Penge, saa er det første Spørgsmaal: hvad kan Statskassen undvære af de Indtægter, den nu har? Jeg har jo anslaaet det til 2 Millioner Kr., jeg har ment, at det var det, som der kunde være Tale om. Nogle sige, at det er alt for lidt. Man regner ud, at i 1884 gav de indirekte Skatter ikke mere end saa som saa, og da de nu give saa meget mere, saa maa vi kunne undvære mere. Man regner paa, at i 1896 gave de 10 Millioner mindre end nu; saa maatte vi kunne undvære noget meget klækkeligt, f. Eks. disse 10 Millioner Kr. Ja, de Herrer, der tale saaledes, vilde have Ret til at gøre det, hvis de ikke havde været med til Aar efter Aar at spise de stigende Toldindtægter op. Jeg beder de Herrer, som have banket paa Statskassen den ene Dag efter den anden, som ere komne med det ene Krav efter det andet, at betænke, om de som alvorlige Mænd kunne sige: Vi have først brugt Pengene til de Formaal, vi have villet, og derefter forlange vi af Finansministeren, at de skulde kastes væk til en Toldreform. Dette er der ikke sund Mening i. Naar vi have disponeret over Pengene til en Skolelov, til Alderdomsforsørgelse, til Tuberkuloselov og til mange andre Ting, saa kan man, som jeg før